

Jakub Cigler: chci být poučeným optimistou!

Author: Petr Bým | Published: 16.09.2016

Začnu originálně - jak se daří?

Dobře. A nemluvím jen o tom, že máme dost práce, ale i o jejím charakteru. Máme nyní zakázky, které jsou úplně jiného rázu než předchozí. A to mne baví. Nemám rád mechanické opakování věcí či postupů, které člověk už jednou zvládl a má s nimi zkušenosti. Mne zajímají hlavně věci nové a nezkoušené. Právě nyní máme - obrazně řečeno - na stole úžasný brownfield, starou fabriku ve Vysočanech. Chceme tam s britským investorem vytvořit nejen domy pro bydlení, ale svébytnou lokalitu pro to, čemu se dnes říká kreativní průmysl. V Praze to bude premiéra, ale v jiných evropských metropolích takové koncepty už fungují. Vedle toho začínáme projektovat také vinařství na Moravě, to je pro mne zábava a velká radost. A potěšení mám také z výsledků práce naší kolegyně v Africe - realizuje tam malé užitečné projekty. Je zajímavé a povzbudivé vidět, kolika lidem můžete s poměrně malou energií a prostředky zlepšit život.

Zní to úžasně ...

Víte, stále je to boj! Navíc - bohužel - práce ještě neznamena příjmy, mezi tím není vždy přímá úměra. Ale na druhou stranu architektura není typické podnikání. Já sám bych ji označil za seriózní zábavu.

V tom výčtu vašich hlavních současných „zábav“ mi schází Rusko, tam jste přece byli hodně angažovaní?!

To je už - zase bohužel - minulost. Společně s PPF jsme se podíleli na projektu Comcity v takzvané Nové Moskvě, která má docela gigantické rozměry, zvláště když se na to díváme z české perspektivy. Krize jeho realizaci ale víceméně ukončila, nyní se vyčkává na další etapu. A protože krize je to politicko-ekonomická, nelze ani odhadovat její další vývoj. Máme sice v Moskvě i nadále kancelář, ale aktivní příliš není. Naštěstí je hodně práce tady doma, takže nás to nijak fatálně nepostihlo. A řeknu vám - ono to věčné cestování zase tak velká zábava není.

A scházela mi i zmínka o velkorysém projektu Penty v lokalitě Masarykova nádraží?

Jak jistě víte, soutěž vyhrál ateliér Zahy Hadid, na nás zbyla role lokálního architekta. Jednoduše řečeno: architektonický koncept je na nich, my máme na starosti to ostatní. V pražském měřítku a vzhledem k charakteru lokality je to projekt svými dimenzemi naprosto výjimečný, práce to bude hodně zajímavá. Pokud se ho podaří realizovat, bude to pro Prahu znamenat hodně. To místo se vlastně už staletí rozvíjí jako dopravní uzel, který ale víceméně oddělil Prahu 1 od Prahy 8, tedy centrum od Karlína. Podkročení magistrály, jak je plánováno v projektu Zahy Hadid, by mělo všechny stávající bariéry odstranit a ty dvě městské části spojit. A když k tomu přidáte záměr přemostit kolejíště Masarykova nádraží a propojit celou lokalitu s Hlavním nádražím a současně se Žižkovem, pak tady vznikne naprosto nový a kvalitní prostor. A to nemluvím o tom, že se plánuje tramvajová linka z Václavského náměstí k Hlavnímu nádraží nebo že se revitalizuje okolí Negrelliho viaduktu. Měla by to ve výsledku být velmi zajímavá mozaika. Celé to rozlehlé území se změní k nepoznání.

Asi nejsem sám, kdo předvídá, že „protáhnout“ tenhle projekt povolovacím řízením k úspěšnému konci bude dost dřina ...

Jistě, nebude to jednoduché. Ale vzpomeňte na vášnivé diskuse, když se připravoval projekt Tančícího domu - a když se z něj stala turistická atrakce, dřívější kritici začali tento dům označovat za jedinou kvalitní porevoluční realizaci v Praze. Často se dočtete prohlášení, že když se v Praze má něco pořádného postavit, musí se na to pozvat zahraniční star-architekt. Ale když Penta pozvala na Masaryčku Zahu Hadid, tak experti říkají: ano, jistě, Zaha Hadid patří do světové architektonické elity, ale víte - právě ta Masaryčka se jí moc nepovedla. Tito lidé by se měli lépe poslouchat - co říkali včera a co mluví dnes!

Vy jste před lety - na margo povolovacích procesů ve stavebnictví - poznamenal „u nás se nikdy nic nerozhodne!“ Platí to i dnes?

Já myslím, že se přece jen blýská na lepší časy. Pravda, od netransparentního klientelismu jsme v Praze přešli k nenávisti vůči developmentu a výstavbě vůbec, ale naštěstí nikoli všude. Třeba ten náš už zmíněný projekt revitalizace průmyslového brownfieldu ve Vysočanech - tamní radnice má pro výstavbu ve své městské části pravidla, která mají logiku a sledují delší dobu vlastní koncepci. Takové momenty ve mně vzbuzují naději. Člověk musí být optimista. Já tedy bych jím rád nadále byl, ovšem poučeným.

Recese už je za námi, ale architekti se stále stěžují - někteří tvrdí a potvrzují to i jakási širší šetření, že v zájmu přežití pracují i za 30 % reálné ceny zakázky?!

To je ale sebevražedná praxe, tím takový pan architekt ničí nejenom sám sebe, ale hlavně celou naši profesi. Jakékoliv úspory na projektu nemohou cenu snížit o 40 nebo dokonce 70 %. Pokud někdo za takovou cenu projekt nabízí, pak se investor musí ptát: co vlastně kupuji? Odpověď zní: cosi, co má se skutečným architektonickým projektem jen málo společného. Ale já myslím, že zkušení investoři tohle už vědí, protože při realizaci takto připravených projektů pak prodělají. Takže trvat na reálných cenách není pro zkušené architekty úplně nereálné. Ovšem pozor! Neříkám, že někdy dostaneme, co si řekneme.

